

“Ik heb mijn tweede adem gevonden”

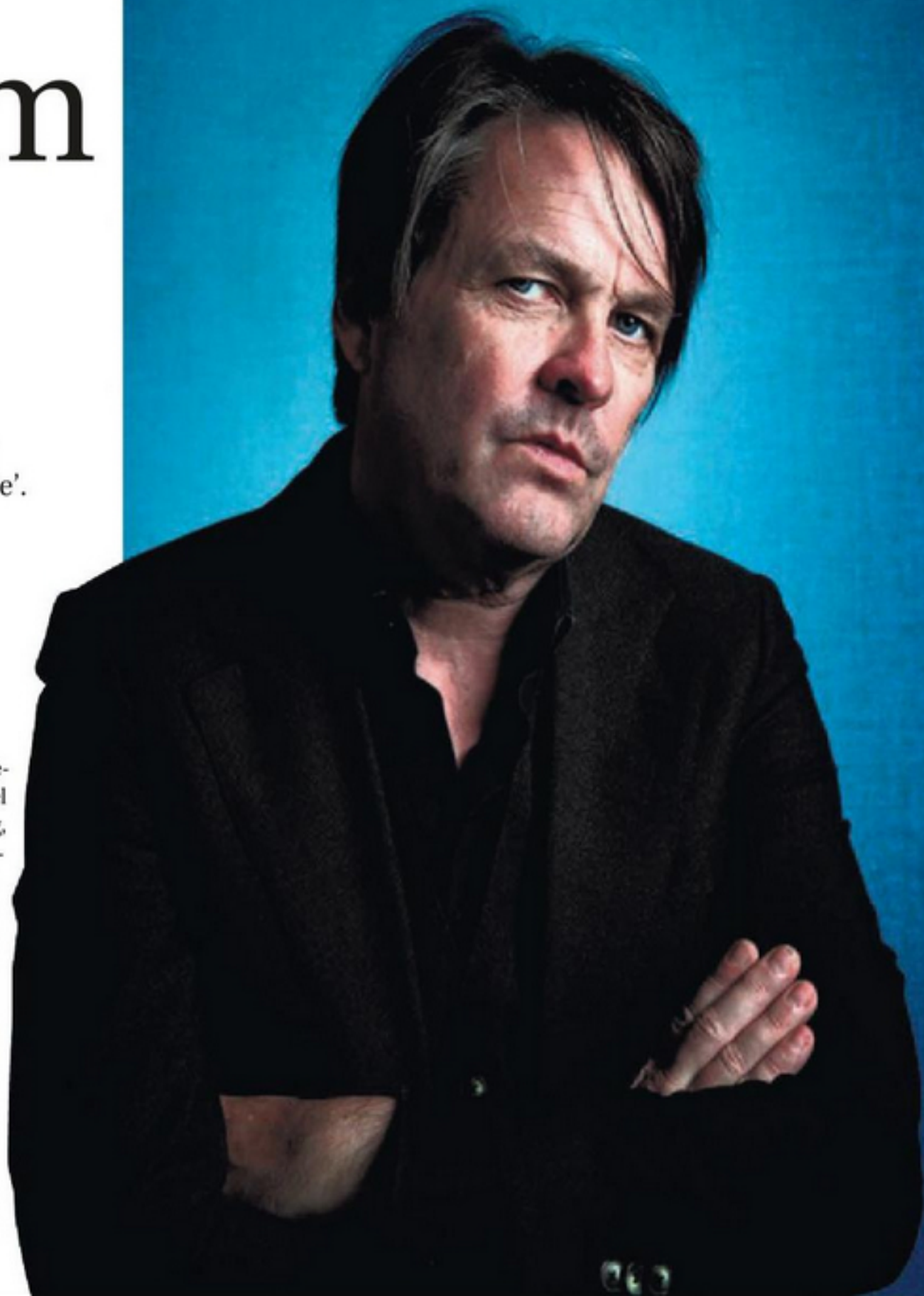
Op de vooravond van zijn zestigste verjaardag ging comedian Piet De Praitere in première met zijn voorstelling ‘Ik ruik naar Oostende’. Na jarenlang televisie maken en acteren staat hij weer op het podium, met naar eigen zeggen een soort herkenbare kwaadheid. “Maar de taal van populisme is echt vergif.”

DOOR BERT VANDEN BERGHE

“Ik zat ooit in het vliegtuig naar India, met behoorlijk wat vlieg angst, tot een man naast mij me geruststelde”, steekt Piet De Praitere van wal. “Hij probeerde me te overtuigen dat ik zen kon zijn door alles los te laten, dat je moet weten dat je nergens controle over hebt en erop moet vertrouwen dat de piloten alles in goeie banen leiden. Dat vond ik heel magisch, mooi en geruststellend. Een gelijkaardig gevoel overviel mij een halfuur voor de première in De Grote Post. Want er is die zenuwachtigheid, omdat de zaal helemaal vol zit. Maar uiteindelijk heb je stress om de stress. Op het podium kon ik dat loslaten. Ik denk overigens niet dat die plankenkoorts ooit weggaat. Dat is maar goed ook, want het zorgt ervoor dat de focus hoog ligt.”

TIJDSGEEST CENTRAAL

Want Piet, die al bijna drie decennia meedraait, heeft best wat te vertellen. De titel *Ik ruik naar Oostende* geeft het al weg, maar zijn verhuis is daarbij een goeie kapstok. Een kleine drie jaar geleden verhuisde hij – in volle coronaperiode – van Gent naar Oostende. “Ik heb er jarenlang graag gewoond, maar de rock ‘n roll is wat verdwenen uit de stad. Gent voelt soms te clean aan. Voor jonge mensen is het ook niet meer betaalbaar, zelfs niet in de buitenbuurten, dat zegt eigenlijk ook al veel. Of ik hier nu thuiskom? Goh, ik kwam als kind vaak in Oostende en later ook om te schrijven. Het was altijd een beetje triest om weer te vertrekken. Dat ik hier nu kan blijven, maakt me blij.”

Comedian Piet De Praitere:
“Mijn plankenkoorts zal nooit
verdwijnen. En maar goed ook.” (gf)

Ik ruik naar Oostende gaat evenwel over veel meer dan de koningin der badsteden. “Het zet vooral de tijdsgeest centraal. Want de wereld lijkt alleen maar hectischer te worden en sneller te draaien. Het raakt ook thema’s aan die mensen bezighouden, van woke tot het klimaat. Tegelijkertijd heb ik het ook over hoe we alles vanzelfsprekend vinden. Dat het genormaliseerd wordt dat er zoveel geld naar de oorlog in Oekraïne versluisd wordt, terwijl we overstelpt worden met energietips omdat we allemaal *zuiniger moeten leven*.”

CAFÉPRAAT

“Ik sta met een zekere kwaadheid op het podium, ja. Ik heb die altijd wat in mij gehad, maar ik merk ook dat veel mensen die kwaadheid of frustratie delen, of het herkenbaar vinden. Er verandert te weinig en we komen ook te weinig op straat door een zekere machteloosheid, omdat er veel boven ons hoofd beslist wordt waar we geen vat op hebben. Dat vertaalt zich dan in clichés, zoals stemmen op extreemrechts. Wat uiteindelijk dan ook geen zak helpt, integendeel. De taal van populisme is echt vergif. Vroeger bleef dat soort praat beperkt tot het café, nu lees je het op X (*het vroegere Twitter, red.*). Bovendien zijn we de afgelopen jaren geconfronteerd geweest met soms absurde situaties. Ik herinner me dat we ons huis wilden verkopen, maar geen kijkdagen mochten organiseren omdat we misschien zo mensen konden besmetten. De notaris mocht wel langskomen. Alsof hij een goddelijk wezen was dat geen corona kon krijgen. Enfin, de voorstelling is wel luchtig overigens.” (*lacht*)
De afgelopen jaren zagen we Piet vooral

aan het werk op tv, van *Bevergem* tot *De Twaalf* en *Onder Vuur*. Een stand-upcomedyshow dateert al van vier jaar geleden. “Ik heb een soort tweede adem gevonden, ja. Weet je, die kwaadheid komt altijd voort uit een zeker engagement. Vroeger had ik die al bij pakweg een jongerenwerking, waar ik op de barricades ging staan om zaken aan te klagen die ik onrechtvaardig vond. Het heeft dus altijd wat in mij gezeten. Het is geen toeval dat George Carlin (*Amerikaanse stand-upcomedian, red.*) altijd een voorbeeld was. Hij kon heel kwaad zijn op een podium, maar toch op een grappige manier het publiek een spiegel voorhouden. Dat probeer ik ook te doen.”

“Ik sta boos op het podium, maar op een grappige manier hou ik het publiek een spiegel voor”

COMPLIMENT

Deze week is Piet zestig geworden. “Ik heb het er toch lastig mee, ja. Ik voel me nog jong, al sta ik wel steeds meer stil bij mijn levensstijl. Ik denk al eens twee keer na over een glas alcohol, maar ik zit wel in een toffe periode. Ik amuseer mij, denk na over een boek en probeer mezelf wat heruit te vinden. Ik pak tegenwoordig zelf zoveel mogelijk in handen en dat is best boeiend. De manier waarop je jezelf als artiest in de markt zet, is erg veranderd. Nu zie je veel meer gecontroleerde campagnes op sociale media, waarbij je snel een groot bereik hebt. Ik zie het wel zitten om ook op die kar te springen, maar het fijnste compliment blijft toch de enthousiaste reactie van het publiek.”

De volledige speellijst van
‘Ik ruik naar Oostende’ vind je op
www.pietdepraitere.be.